

Lang geleden nam de overheid gewoonlijk het initiatief bij gevallen van bodemverontreiniging. Zij programmeerde het geval, liet onderzoek verrichten en de boel opruimen tot 'spic en span' (gelukkig noemen we dat geen Jif). Achteraf presenteerde de overheid de rekening aan een ander. Bij zo'n werkwijze is het wijs om uit te gaan van het gehele geval. Het doet er immers niet toe wie de eigenaar van de grond is. Het gaat om het opruimen van de totale vervuiling.

Later is het accent naar de grondeigenaar verschoven. Die pakte de bodemsanering het liefst aan in combinatie met andere activiteiten. Zo maak je werk met werk, en dat is voordeliger. Bij deze aanpak ligt het veel minder voor de hand om van een geheel geval uit te gaan. Die hal bouw je immers op eigen terrein, en niet op dat van je buurman.

De Werkgroep Oplossing Knelpunten bood de helpende hand, met een fantastische beschrijving wat er allemaal mogelijk is bij het definiëren van een geval. Daarbij zijn zes factoren van belang: verontreiniging, oorzaken, gevolgen, techniek, organisatie en ruimte. Per situatie mag je bepalen in welke mate elk van de factoren meeweegt. Als je er dan nog niet uitkomt, mag je deelsaneringen of gefaseerde saneringen uitvoeren. Me dunkt: de klant is koning. In een Beverrapport staat daarom ook 'een geval is een geval als er een geval opstaat'.

Helaas laait de discussie af en toe weer op. Zonde van de tijd, zonde van de inspanning. De Stuurgroep Bodem van de werkgeversorganisatie VNO/NCW heeft ooit voorgesteld een 'atlas van gevallen' uit te geven, met daarin helder uitgewerkte voorbeelden. Dat is een prima idee. Maar eigenlijk zou dat niet nodig moeten zijn. Dat is het geval!